

[Vivike.]

mere som jeg har haft under overvejelse at forsøge at få rejst en forespørgselsdebat om vor forsorg. Der er egentlig også andre, jeg kunne have grund til at takke, således det ærede medlem hr. Iver Poulsen, som stiller det spørgsmål, om ikke vi kunne gå finanslovsforslaget igennem og se, om der var nogle poster dér, der kunne spares. Det er jeg klar over at der er; der er sikkert flere. Men i hvert fald kunne vi da spare så godt som hele forsvarsministerens budget, ikke det hele, for han har jo fyr- og vagervæsenet under sig, men tager vi det, der går til militære formål, og det, der under indenrigsministerens budget går til samme formål, kan vi spare 1.991.881.000 kr.

Jeg var egentlig opløftet over at høre talerne fra det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Asger Jensen og det ærede medlem fru Clara Munck, fordi de jo stillede sig meget positivt over for investeringer i social forsorg. Det ærede medlem hr. Asger Jensen var lidt utilfreds med, at der var loft over, hvor mange plejehjem der kunne bygges, og det ærede medlem fru Clara Munck var i høj grad inde på børnehjemmene og lønspørgsmålene o. s. v. dér.

Nu har jeg haft den opfattelse, at det har været noget hæmmende for, at regeringen kunne investere på disse punkter, at det konservative folkeparti har skabt en parole, der går ud på, at pengene har det bedst i borgernes lommer. Skal vi leve op til det, de to ordførere har været inde på, er der i hvert fald flere af pengene, der må ud af borgernes lommer, og det synes jeg egentlig er godt. Hvis det er et løfte til den højtærede socialminister om, at han roligt kan anstrenge sig stærkt for en forbedring og en udvidelse af forsorgen, er jeg såre tilfreds.

Egentlig var jeg også glad for at høre navnlig det ærede medlem hr. P. E. Eriksen fra partiet venstre, som havde mange fornuftige synspunkter og egentlig også stillede nogle krav om, hvad der skulle gøres her og dér. Det kan måske medvirke til, at venstre i fremtiden vil være mindre vrangvillig med hensyn til det offentliges investeringer, og dem kan vi jo ikke i ret stærk grad spare på, hvis vi skal

leve op til at realisere loven om børne- og ungdomsforsorg, som trådte i kraft den 1. april i år.

Men det vil være naturligt i debatten om hele vor sociallovgivning at se på den skæbne, som det i hvert fald indtil nu har set ud til at den nye lov om børne- og ungdomsforsorg vil få, når vi betænker, at alle var enige om, at det var en god lov. Jeg er vel vidende om, at tilbudstanken til forældre med vanskelige børn om at få vejledning og støtte til familien er under udbygning og allerede lover godt, men det, jeg i denne forbindelse gerne vil ind på, er, hvor langt man er nået og i den nærmeste fremtid har mulighed for at nå med hensyn til de børn, der desuagtet bliver henvist til behandling på institution. Samfundet har en forpligtelse til at yde også de børn, for hvem de familiestøttende foranstaltninger ikke har vist effekt; en hjælp, der virkelig kommer børnene til gode. Læger og psykiatere siger, at det i denne henseende er nødvendigt med små grupper, ligesom det er nødvendigt, at familien støttes af sagkyndige under barnets anbringelse. Det er bekendt, og det har den højtærede minister været inde på i sin redegørelse, at en lang række af børne- og ungdomsforsorgens institutioner har til huse i gamle bygninger, der ikke har været opført til formålet, og flertallet af disse bygninger er direkte uanvendelige, når talen er om moderne pædagogik, men den højtærede minister var inde på, at vi skulle bestræbe os for at få en udbedring af disse institutioner rent bygningsmæssigt set.

Men mindst lige så slemt er det med hensyn til den personalemangel, der findes på de allerfleste institutioner. Jeg tænker i denne forbindelse ikke blot på den mangel, der forefindes, hvor end ikke de normeringsmæssige rammer er udfyldt, men det er mig bekendt, at den mernormering, der for nylig har fundet sted på grund af arbejdstidsnedsættelsen inden for dette meget krævende arbejdsområde fra 54 timer ugentlig til 45 timer, hvilket fremdeles er en længere arbejdstid end for andre pædagoger, ikke var tilstrækkelig til at udfylde det af arbejdstidsnedsættelsen opståede behov. Der er jo her tale om et arbejdsområde, hvor man ikke kan sætte ind med rationaliseringsbestrebelse eller mekanisering. Hertil